

Kedves Testvérek!

Isten mindenható, cselekszik, falakat tör át, megváltoztat, jó irányba fordít, értelmet ad, gyógyulást hoz... megváltja az embert. Fülöp, Saul, Péter, Kornéliusz... sorolhatnánk sokáig a neveket, akiken ez láthatóvá vált, akikről az utóbbi hetek igehirdetés sorozatai szóltak. De mi is változott pontosan, lényegileg? Mi lett más ahhoz képest, ami előtte volt? Áthidalhatatlan gyűlölet szakadék, megvetettség és marginalizáltság, üldözöböl tanú, az evangélium a büntudat- és szégyen kultúrából érkezőnek... Mind egyes esetek, területek, hogyan kapcsolódnak ezek egybe? Mind-mind METANOIA, azaz a gondolkodás megváltozása, valódi, lényegi változás. Erre vágyunk mi is. Erre lenne szükségünk nekünk is. Változásra- akár abban, hogy ne legyen több bizonytalanság és emberi változás. Hogy lehessen igazi jó irányba állás. Hazatalálás. Megnyugvás.

Amikor a fenti értelemben a gondolkodás megváltozik, akkor az IDENTITÁS változik meg! Mások lettek egyszerűen azok az emberek, mint előtte voltak. Más alapján határozták meg magukat, mint korábban, mert más határozta már meg őket. S mindez jobb és több lett. Milyen csodálatos, felfoghatatlan változás és közbeavatkozás! A történet pedig folytatódik! Ahogy olvastuk, az evangélium terjed, de nem úgy, mint egy járvány, véletlenszerűen, hanem terv szerint; szabadon, de mégis megtervezetten.

1. MI ISTEN TERVE?

A szókapcsolat: Isten terve egészen abszurdnak, valószínűtlennek hathat sokszor. Bizonytalan vagy épp összezavarodott emberek szoktak időt nyerni azzal, ha azt mondják: van egy tervem...! S ha ránézünk a világra, a szenvedésre, káoszra és sok igazságtalanságra, mi is összezavarodhatunk ezt hallva Istennek van vagy valaha is volt terve? Ha így volt tényleg, akkor ez egy elég rossz terv volt, mert láthatóan nem működik. Lehet, hogy saját életedre nézve is többször feltetted már a kérdést: Uram, mi a terved? Előfordul, hogy egyszerűen ráhúzzák emberek valamire (s magunk is ráhúzhatjuk), amit nem értünk, vagy ami nem illik az elképzeléseinkbe, hogy biztos ez volt Isten terve. Nem ebben az értelemben keressük most, nem utólagos magyarázatként, a múlt megértéseként vagy jövőbeli reményeinként (hogy lesz majd egy terve), hanem a jelen valóságaként élhették meg ott és akkor keresztyén testvéreink, hogy Istennek terve van! Azt, hogy Istennek terve van, olvashatjuk másutt is a Szentírásban. Ismerhetjük Isten úgy, mint akinek terve van és azt meg is valósítja. Többek között a következő helyeken kapunk erről hírt:

József mondja testvéreinek: „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa.” Gen 50, 20

A zsoltáríró így vall: „Az Úr terve örökké megmarad, szívének szándéka nemzedékről nemzedékre.” Zsolt 33, 11

A próféta bizonyágtétele: „Ez is a Seregek Urától származik. Csodálatos a terve, hatalmasan hajtja végre.” Ézs 28, 29

Az Úr ezt mondja magáról: „Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik.” Ézs 46, 10

Péter apostol pedig így beszél pünkösdkor: „Az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a bűnösök keze által keresztre szögezték és megölték.” ApCsel 2, 23

Az Apostolok Cselekedetei korában, az őskeresztyének „itt és most”-jában válhatott világossá, hogy mindaz, ami történik, ahogy az Apostolok Cselekedeteinek szereplői élnek és nap jön nap után, abban megjelenik Isten akarata, Isten terve!

Akkor is igaz volt ez, ha nem minden volt egészen érthető, ha nem minden volt beleilleszthető LOGIKAILAG a tervbe! Mert Isten terve, ami akaratának, szándékának megértése Lényéből fakad, ami titok, felfoghatatlan a számunkra. Ezért ez valamilyen módon megérthető, de leginkább befogadható, alázattal való elfogadásra hívó a számunkra.

Istennek a nagy terve, ami az ApCsel leírói jelenében nyilvánvalóvá válik, hogy **az evangélium eljusson a föld végső határáig**. Ezt mondta Jézus a tanítványoknak, ez a terv. Azért ez (ami ebből emberileg megérthető) MERT AZ EVANGÉLIUMBAN VAN A GYÓGYULÁS, A MEGOLDÁS! Ez Isten rendelése, akarata: Jézus Krisztus által van az üdvösség: „*nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.*” (ApCsel 4, 12)

Isten terve, az evangélium eljutása, befogadása **az identitás megváltozásával, helyreállításával** jár: ez a terv, ez a következmény, ez a gyógyulás útja. Lehetne másként, de Isten így rendelte. Azt olvastuk, hogy átélhették ott azok az emberek a megtérést, a gondolkodás megváltozását, azt, hogy megváltozott a szívük. Azt olvastuk, hogy Barnabás bátorítja a testvéreket, hogy „szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban!”. Ez a mély elköteleződésnek, ragaszkodásnak, kötődésnek a megrendítő képe!

Isten terve az is, hogy **nem csak zsidókhöz, görögökhöz is eljut az evangélium, sőt, minden néphez**... Ennek a kibontakozását látjuk a történetben is! Rá is döbben az előző versekben valaki a jeruzsálemi testvérek közül, amikor kimondja, hogy "Akkor tehát a pogányoknak is megadta Isten, hogy megtérjenek és éljenek!" (11,18). Egyszerre lehetett megrendítő, örömteli és kicsit félelmetes is. Isten kitöltötte a Szentleket egy pogány családra is (Kornéliusz) és tanúbizonyosságát adta annak, hogy Ő ezt az utat tervezte.

Isten pedig ehhez a tervhez egy „**központot**” akar használni, egy anyagyülekezetet: ANTIÓKHIÁT. Egy 2. századig visszavezethető keresztyén hagyomány szerint Lukács maga is, aki antiókhiai volt, ekkor tért meg. Antiókha minden tekintetben alkalmas hely volt egy nemzetközi missziós központ kialakítására egy igazi „nemzetközi gyülekezet” létrehozására. Ez nem apostoli terv volt, hanem Isten rendelte így. A Kr.e. 300-ban alapított város ekkor kb. félmillió lakost számlált. Rendkívül vegyes összetételű volt a „szépséges Antiókha”, ami a „kelet királynője” címet is viselte kelet-nyugat közötti csomópontként. Róma és Alexandria után a Birodalom 3. legnagyobb városa volt, Szíria római tartományának fővárosa. A város nem csak építészeti szempontból volt szépséges és fejlett, de népszerű volt klímája miatt is. Kedvelt lakóhelye letelepedő veteránoknak és tehetősebb embereknek is. Az ókori világváros a fogyasztói mentalitás és az életszeretet korabeli megtestesítője is volt.

Miért pont ezt a helyet választotta Isten? Logikus volt? Részben. Praktikus volt? Részben. De azért választotta, mert Ő így döntött. És elkezdte és végezte ott az Ő munkáját. Ennek a munkának nyilvánvaló bizonyítéka, hogy a hú tanúk hirdették az Úr Jézust, és az Úr keze velük volt, úgyhogy sokan hittek, és tértek meg az Úrhoz. Működött.

2. KIKET HASZNÁL EBBEN OTT?

Valamiért azt gondolnánk, hogy Isten a tervének végrehajtására rendkívüli embereket, vagy pont a legesleg alkalmatlanabbakat használja fel. Amit itt látunk egyszerűen, hogy ISTEN EMBEREKET HASZNÁL! Persze megtehetné, hogy egy csapásra mindenkihez

eljut az örömhír, hogy megérti és befogadja, de nem így történik... embereket, kapcsolatokat, találkozásokat, közösségeket használni! Nézzük, ott a történetben hogy történik mindez?

Sokszor választjuk szét, pedig egyben érdemes tartani, hogy Isten nagy tervének vannak örök távlati és vannak különböző rétegei: egy-egy korszakra, egy-egy földrajzilag meghatározható helyre, konkrét gyülekezetre és egyénekre nézve is. A nagy tervben van elrejtve az egyéni sors is: sokszor az egyénivel foglalkozunk leginkább: mi a terve velem Istennek. Pedig ez is csak az egész részeként érthető meg! Itt a nagy terv részeként láthatjuk az egyes embereket, akiket Isten használ, akiknek egyéni sorsa összeér a nagy tervvel.

A névtelen apostolok. Itt vannak először is ezek az ún. „névtelen apostolok”. Keresztyén emberek. Antiókhia ők vitték az Igét, akik még az István halála kapcsán kirobbant üldözés idején szóródtak szét mint szétszóródó "magvak". Isten most szárba szökkeni e magot. A ciprusiak valóban görög hátterűek lehettek, a ciréneiek Észak-Afrikából származhattak. Isten megáldja ezt a munkát, az Úr keze velük van. Nem tudjuk, kik voltak ők, de Isten tudja, fennmaradt az, amit tettek, a munkájuk, szolgálatuk, az életük értelme. Olyanok ők, mint a magok, amiket a szél a sivatagba fúj. Ha jön az eső, a nedvesség, akkor kihajtanak, virágzanak. Az élet ugyanis bennük van, a lényegük, az „identitásuk” hordozza az üzenetet.

Barnabás. Itt van azután Barnabás. Hasonlóan zajlik a történet, mint Samáriában. A hírekre Jeruzsálemből kiküldik Barnabást hasonlóan a samáriai ébredéshez. De ki ez a Barnabás? Két helyen is olvasunk róla a korábbiakban: „József például, akinek az apostolok a Barnabás mellénevet adták, ami azt jelenti: Vigasztalás fia, egy ciprusi származású lévita, mivel földje volt, eladta azt, elhozta a pénzt, és letette az apostolok lába elé.” (Ap Csel 4, 36-37) Valamint: „Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembe, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték el, hogy tanítvány. Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, beszélt is vele, és milyen bátran szólt Damaszkuszban Jézus nevében.” (ApCsel 9, 26-27) Barnabás egy hitben és jellemében erős és megalapozott ember volt, a „vigasztalás” fia. A Lélekkel teljes szolga ismerhette a vigasztalás valódi forrását! Barnabás megőrül Isten munkája láttán és bátorítja a testvéreket, a szolgáltatókat is. Jellemének erőssége mutatkozik ebben is meg, ahogy tudott együtt örülni, bátorítani az irigység, kritika és törvénykezés helyett. Barnabás: az új helyzeteket megoldó ember, aki az ősgyülekezet bizalmát is bírja!

Saul. Barnabás nyilván a Lélektől vezérelve keresi fel Saul Tarsuszban, aki megfelelő eszköz lesz a tanításban, nevelésben Barnabás számára. A damaszkuszi fordulat óta már 7-8 év telhetett el, ami alatt Isten sok mindenre taníthatta Sault, amit tovább is adhat az antiókhiai közösségben. Készíti a későbbi szolgálatra. Az anyaggyülekezetben szolgál az, aki végzi majd a missziós utakat, aki elindul majd Isten indítására. Mélyen gyökerezik, testvéri kapcsolatokkal, személyes ismeretekkel, tapasztalásokkal. Őt is megismeri a gyülekezet, tudja, hogy ki ő, kit fognak támogatni, kit küldenek majd ki. Isten most ezáltal a helyzet által a kapcsolatokat s majd a későbbi missziói helyzetet is megalapozza.

3. KIKET HASZNÁL EBBEN MOST?

Annyira szép ez így! Látszanak valamennyire a szálak! Olyan kompakt, egybe illeszkedik minden! Így utólag főleg. De mi a helyzet ma? Hol van Isten terve, az élő Isten cselekvése? Hányszor hallom azt szolgálatra készülőktől vagy szolgálatban lévőktől, lelkigondozói beszélgetésekben, útkeresésekben: hol a terv? Hadd lássam, hogy cselekszik Isten? Fontos kimondanunk: MA IS VAN TERV ÉS ISTEN MA IS EMBEREKET HASZNÁL! **A TERV változatlan:** Az evangélium eljutása mindenkihez (egy olyan világban is, ahol pl. az internet segítségével elvileg mindenhol ott lehet). Ehhez pedig Isten embereket, hús-vér embereket és közösségeket, gyülekezeteket használ. Isten terve, hogy legyenek „anyaggyülekezetek”, ahonnan kinőhet valami több, ahol felnőhetnek olyan emberek, akik szolgálnak máshol is. Isten terve ma is az EVANGÉLIUM, ami a megoldás és a gyógyír...

Mindebben Isten keresztyéneket használ fel. Ez a kontinuitás: a névtelen apostolok, Barnabás, Saul... és mi. Antiókhiaiban nevezték őket először így. Keresztyén. Nem tűnt el régi identitásuk, nevük teljesen, de a legmeghatározóbb ez lett: ő egy keresztyén! Ez a vélhetően egy „gúnynév”, vagy humoros elnevezés volt. Ugyanúgy képezték, mint ahogyan pl. azt akarták kifejezni valakiről, hogy „cézár emberei” (Christianoi=krisztusi, azaz keresztyén; Kaisarianoi=Cézár emberei). Krisztust követőt, Krisztus által meghatározott embert jelent, akinek legmélyebb lényegét, identitását hatja át Krisztus.

MIT JELENT EZ MOST NEKED? Ha Krisztusban hiszel, ha Őt követed, ha átélted, hogy elvette szegyened, tisztává tett: keresztyén vagy! Krisztusi. Krisztus benned él. Az Övé vagy! Ezzel együtt lehet, hogy nem így határozod meg magadat, vagy nem szereted ezt a kifejezést, mert visszaéltél vele, vagy visszaéltél vele. Csalódtál keresztyéneken vagy csalódtál benned, a keresztyénben.

A keresztyénekről **MÁSOK** mondták először, hogy „keresztyén”, azaz krisztusi. Mások mit mondanak rólad? Lehet, hogy megkaptad már te is: „Ez keresztyén? Akkor inkább leszek ateista...”. Lehet, hogy nem mondták a szemedbe, de gondolták már rólad. Látva az életedet, cselekedeteidet téged „hogyan neveznének el?” **SAJÁT MAGAD** is felteheted a kérdést magadra nézve: Mitől vagyok keresztyén... mit hordoz a nevem...? Ha a tetteim beszélnének rólam, milyen nevet kapnék... Igen, bűnbánatot kell tartanunk ennek kapcsán, ennek van a különleges lehetősége most az istentiszteleten az úrvacsorai közösségre készülve is. Ezzel együtt van egy nagy tévedés a keresztyén lét kapcsán. A keresztyén nem jelent tökéletest! A keresztyén, azaz krisztusi kegyelemből élőt jelent. Krisztushoz hasonlót- nem magát Krisztust. A gyógyulás és átférférfálás mellett, ami meg kell látsszon az életünkön a legfontosabb, hogy a kegyelem legyen láthatóvá rajtunk! A legfontosabb a keresztyén létünkben az, hogy **ISTEN MIT MOND** rólunk? Neki kell majd az utolsó napon azt mondania: igen, Ő az enyém, hozzám tartozik! Mindez Krisztusért adatott számunkra. Látod-e, mekkora ára volt ennek a névnek, ennek az elnevezésnek? A devalvált, a megterhelt, megszegényített fogalom valójában a legdrágább név, ami a legtöbbször került: az ártatlan Bárányéba, aki Fiúként átélte, hogy az Atya elhagyta a kereszten.

ISTEN TERVE, hogy a teljes identitásunkkal szolgáljunk Neki, és teljesen hatással akar lenni ránk, átférférfálni, gyógyítani az evangélium által! Így találhatjuk meg létünk lényegét, így kerülhet a helyére minden... MA IS VAN terve, a jelenben, a mostban, itt. Nem feltétlenül láthatod a teljes értelmét, nem értheted teljesen, mi miért van. Csak a hívásban lehetsz biztos és abban, amit kijelent magáról: az evangéliumban, ami ma is segítség és az egyetlen szabadulás útja!

Az úrvacsorai közösségben átélhetjük a vele való találkozást, a megújulást, a Hozzá tartozást! Átvette szennyes ruhádat! Új nevet kaptál! Nevébe kapaszkodhatsz! Ő a szabadító! Van terve! A szabadulás, a kegyelem, a helyreállítás, az új kezdet! Elhiszed-e ezt? A történet itt folytatódik. A történet itt kezdődik el.

Ámen!

Thoma László